

Pia Olsen Dyhrs 1. maj-tale

Taler

Pia Olsen Dyhr
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

1. maj 2017

Sted

–

Hvor er jeg glad for at være her i dag.

Jeg elsker 1. maj. Det er en festdag, hvor vi fejrer arbejderbevægelsens mange sejre og husker hinanden på de mange nye kampe, der skal kæmpes.

Og det er en dag, hvor politik samler folk i stedet for at skille os ad. En dag hvor vi får anledning til at mødes og markere, at vi tilhører et fællesskab. Et fællesskab, som deler drømmen om et Danmark og en verden, hvor vi tager os af hinanden – og hvor vi ikke bare er os selv nok.

Jeg vil derfor også gerne starte med at uddele en stor ros. En stor ros - til vores nye strammerminister. Én der tør sætte foden ned. Én der tør sige klart nej, når det bliver for udansk ... Ja, jeg taler naturligvis om Ole Birk Olesen.

Ole Birk har som bekendt givet dødsstødet til kørselstjenesten Uber. Og har sagt klokkeklart nej til unfair konkurrence. Nej til undergravning af danske løn- og arbejdsforhold, og nej til systematisk snyd med skat. Nye teknologier og deleøkonomi, klart ja tak. Men et lige så klart nej tak til organiseret kriminalitet.

Så her på Arbejdernes Internationale Kampdag vil jeg da gerne sige en særlig tak til Ole Birk Olesen og Liberal Alliance for den opstramning. Det var helt på sin plads. Tak - Skal vi ikke give dem en hånd?

Der er jo ellers gået sport i at tale om alt det, der ikke kan lade sig gøre. At tale om udviklingen som noget, vi ikke har indflydelse på. At vi bare skal slippe markedskræfterne løs og følge med. Men venner: Danmark, det danske velfærdssamfund og den danske model er eksempler på, at vi kan, hvad vi vil.

Nødvendighedens politik er en illusion. I morgen kan blive bedre end i dag, ja, fremtiden kan ligefrem blive fantastisk ... hvis vi altså tør – og ikke er så helvedes bange for at gøre tingene på vores egen måde.

Hvad vil vi så. Alt det, der kan gøre Danmark bedre. Stærkere. Klar på fremtiden.

Her på Arbejdernes Internationale Kampdag har jeg nogle forslag med. Og de blå ministre er velkomne til at lade sig inspirere. Vi socialister er jo som bekendt rigtig glade for at dele.

SF foreslår i dag, at vi kun giver statsstøtten til de fagforeningen, der varetager samfundsinteresser. Og derfor dropper statsstøtten til de gule fagforeninger. I virkeligheden er de jo slet ikke fagforeninger. De forhandler stort set ikke overenskomster. De løfter ikke et kollektivt ansvar. De er i princippet private forsikringsselskaber i en pæn indpakning, som suger på lappen på gode og hæderlige menneskers arbejde for fællesskabet. Derfor skal man da heller ikke kunne trække medlemskab af en gul fagforening fra i skat.

Samtidig skal det være billigere at være medlem af en rigtig fagforening. En der forhandler kollektive fremskridt og forbedret forhold for alle. Der tager ansvar for den danske model på arbejdsmarkedet. En der tager samfundsansvar. Det er da kun rimeligt, at prisen på de gule ryger op og prisen på de røde ryger ned. At vi belønner dem, der bidrager – mens de andre selv må betale. Statskassen er ikke en gavebod!

Er det ikke også på tide, at vi sikrer reel frihed til langt flere danske lønmodtagere? Dem, der hver eneste dag går på arbejde – og dem, som brændende ønsker sig ét. Dem, der knokler om natten. Dem, der har vagter i weekender og ferier. Dem, der arbejder ude i alt slags vejr. Jer! Alle jer, som får Danmark til at hænge sammen.

Skulle vi ikke give alle lønmodtagere større indflydelse på længden på deres arbejdsuger; så sygeplejersken, pædagogen eller elektrikereren kan gå op eller ned i

timer fra år til år efter behov. Så man kan gå til sin arbejdsgiver og sige: ”jeg har altså brug for at være mere sammen med mine børn, mens de er små” ... eller: ”Jeg har brug for at komme op på 42 timer, mens jeg har tiden og kræfterne, så jeg kan få pengene til at strække til ungerne fodboldtræning og sommerferien.”

Det skal selvsagt være frivilligt. En mulighed. Og ikke noget, som arbejdsgiverne kan tvinge en til.

Forslaget om fleksibel arbejdstid er blevet til virkelighed for ansatte i Københavns Kommune. Det har SF sikret. Og vi er klar til at gøre det i hele Danmark. Fordi arbejdsliv og familieliv skal hænge sammen. Og fordi langt de fleste af os ikke lever for at arbejde. Vi arbejder tværtimod for at leve.

Derfor siger vi også klart nej til regeringens hede drømme om at hæve pensionsalderen. Alt for mange er allerede i dag for nedslidte – før pensionsalderen. Det er udfordringen. Og løsningen er ikke at skrue pensionsalderen yderligere i vejret.

Nej, vi skal finde løsninger, så alle kan få en værdig exit fra et langt liv på arbejdsmarkedet. Ingen skal proppe sig med smertestillende piller for at klare arbejdsdagen eller finde ro til en nat uden smerter. For nogen er det lykken at fortsætte med at arbejde, til man er 70. Andre kan ikke - hverken fysisk eller psykisk. Mennesker er forskellige. Jobs er forskellige. Det skal vi respektere. Her duer tåbelige gennemsnitsberegninger i et regneark ikke. Slagtersvend Mikkelsen kan jo ikke bruge en øget gennemsnitslevealder til noget som helst, hvis han selv har udsigt til at være nedslidt længe inden den tid. Så Lars Løkke. Det bliver et klart nej herfra.

For nylig læste jeg en blog skrevet af en klog kvinde - Line Lazarus. Hun har haft en lortebarnndom. Og som voksen er hun desværre blevet kronisk syg og fanget under kontanthjælpsloftet.

For nylig arvede hun et lille - for de fleste mennesker ubetydeligt - beløb fra en far, hun aldrig havde haft et nært forhold til. I stedet for at kunne nyde arven – den beskedne pose frihed - sammen med sin datter, blev pengene inddraget af staten. Det er jo helt galimatias.

Lad os nu stoppe kontrollen af og klapjagten på ledige, syge borgere. Er man syg, ER man syg, og man har krav på værdighed - og så skal man ikke vrides og presses for de sidste dråber arbejdsevne.

Og her taler jeg ikke kun om håndværkere. Jeg synes faktisk også, Lars Løkke ser lidt træt ud. Lidt slidt måske. Vi kan jo starte med at lave en tilbagetrækningsplan for ham. Så kan vi jo endelig få ryddet op i et uværdigt system med klapjagt på syge og nedslidte mennesker.

I Aarhus har de en fantastisk rådmand på beskæftigelsesområdet. Han hedder Thomas Medom – okay, han er også SF'er. Men det er nu ikke kun derfor. Han har gennemført en model, hvor man udskifter pilsken over de arbejdsløse med frihed. I stedet for kontrol får man et klippekort på 50.000 kroner. Et klippekort til at komme i arbejde. Klippekortet kan bruges til opkvalificering, til at starte op som selvstændig eller noget helt tredje og så få op mod 50.000 kroner med. Det er ikke nødvendigvis dyrere, men det kræver, at vi tør vise hinanden tillid – give hinanden frihed og selvtillid. Og jeg er sikker på at modellen fra Århus vil kunne gøre lykke mange andre steder i Danmark.

For kære blå politikere: Der er aldrig nogen mennesker, der er blevet friere af at blive underlagt kontanthjælpslofter eller usle arbejdsvilkår. Lad os da slippe mennesker fri!

Og ja, jeg har talt meget om frihed i dag.

Når vi kæmper mod uberficeringen af det danske arbejdsmarked, så handler det jo netop om frihed. Når lønnen bliver presset i bund på byggepladsen. Når statsansatte fra den ene dag til den anden får sparet deres frokostpause væk, så mister de medarbejdere nogle af de rettigheder – betydelige bider af den frihed – som det har taget generationer at tilkæmpe sig.

Og det har været kampe for vores fælles bedste!

Det organiserede arbejdsmarked med fair arbejdsvilkår og anstændige lønninger er kernen i vores velfærdssamfund. De blå politikere mener, at man sagtens kan klippe en hæl og hugge en tå. Jeg er ikke enig.

Når en håndværker bliver presset ned i løn. Når en sygeplejerske skal løbe spidsrod mellem medicinske og patienter. Når en slagterimedarbejder skal gå ned i løn – ja, så mister vi alle sammen lidt frihed.

Det er i vores alles interesse, at vi styrker det organiserede arbejdsmarked. Lad os nu få de sociale klausuler, så det offentlige kun handler med virksomheder, der arbejder på overenskomst. Lad os få kædeansvar, så man ikke kan gemme sig bag fupfirmaer eller lukke øjnene for at en lusket underleverandør lukrerer på illegal arbejdskraft. Lad os gøre livet surt for de virksomheder, som ser stort på lønmodtagernes mest basale rettigheder. Og lad os sikre os at alle virksomheder tager et ansvar for fremtidens faglærte og opretter praktikpladser nok til alle.

Frihed for de mange – og ikke kun for de få - kommer, når vi løfter i flok og passer på hinanden. Lad os derfor sikre en markant investering i gode danske arbejdspladser. SF foreslår, at vi investerer i at skabe 40.000 nye produktionsarbejdspladser i hele landet. Hvis vi skal ruste os til fremtiden, skal vi investere aktivt i nye job og erhverv, som kan erstatte de gamle, som forsvinder. Det skal kombineres med en beskæftigelsespolitik, der hviler på et solidt princip om, at der er plads til alle – brug for alle. 40.000 arbejdspladser til både faglærte, ufaglærte, akademikere. For som alle ved, så er det jo de røde, der sikre grønne jobs til de blå kedeldragter!

Kære venner! Der er masser af kampe, der venter på at blive taget. 1 maj husker os på de mange sejr – der er vundet. Men er også en vigtig reminder på de mange, der fortsat skal kæmpes. Lad os kæmpe for reel frihed. Mod uberficeringen af danske løn- og arbejdsvilkår. For frihed og fleksibilitet til alle.

God kampdag.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Socialistisk Folkeparti

Relateret

1. maj 2015

1. maj 2016

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-olsen-dyhers-1-maj-tale-2017>